

organov, temveč tudi od članstva, njegove zainteresiranosti in pobud, ki jih lahko naslovijo na izvoljene organe Društva.

(Ljubljana, 4. februarja 1999)

Zdenko Čepič

Poročilo Zgodovinskega društva za Koroško za obdobje 1995–1998

Društvo formalno še vedno šteje nekaj nad 40 članov. Včlanjeni so zgodovinarji, ki delajo na osnovnih in srednjih šolah v koroški krajini ter strokovni delavci iz muzejskih ustanov na Ravnah na Koroškem in v Slovenjem Gradcu. Nekaj je tudi ljubiteljev zgodovine. Manjše število članov se je že upokojilo, saj društvo obstaja od leta 1988.

Marca 1995 smo na Ravnah organizirali predavanje dr. Anke Vidovič-Miklavčič o mladinskem gibanju v liberalnem in katoliškem taboru v letih 1929–1941. Oktobra istega leta smo šli na ekskurzijo v Heft pri Hüttenbergu, kjer smo si ogledali veliko razstavo o pridobivanju rud in kamenin ter njihovi predelavi na Koroškem od neolitika do sredine 20. stoletja. Istočasno smo bili tudi na Štalenski gori, kjer smo videli arheološke izkopanine antičnega mesta. Izletnikov je bilo za en avtobus.

Konec leta 1995 smo začeli pripravljati izdajo *Koroškega zbornika 1*, ki je bil natisnjen avgusta 1996 v obsegu 168 strani. O taki publikaciji smo sanjali več let. Javno smo jo predstavili septembra v Slovenj Gradcu in oktobra v Radljah. Pri zborniku je s svojimi prispevki sodelovalo šest članov društva.

V letu 1997 smo društvo na novo registrirali in dopolnili statut. Vse leto smo pripravljali drugo številko *Koroškega zbornika*, ki je zaradi različnih razlogov lahko izšel šele junija 1998, tokrat v obsegu 240 strani. Lotili smo se tretje številke zbornika; kdaj ga bomo lahko izdali, ne vemo, upamo, da konec leta 1999.

Za 5. november 1998 smo povabili mag. Tadeja Brateta, ki je na Ravnah predaval o zaščiti tehniške dediščine in njenem pomenu.

Alojz Krivograd

Vloga šolske zgodovine na zborovanju

Spoštovani gospod predsednik! Spoštovane članice in člani Zveze zgodovinskih društev Slovenije! Dovolite, da Vas na začetku vse prav lepo pozdravim – še posebej svoje nekdanje profesorje, člane komisij, ki se ukvarjajo z zgodovino v šoli, ter vse učiteljske kolegice in kolege.

Na žalost se ne morem izogniti temu, da ne bi izrazil razočaranja šolskega zgodovinarja, ki na najboljše zborovanju slovenskih zgodovinarjev ne najde tistega prostora, ki bi pomenil pozornost trenutku, ko si najrazličnejši posamezniki in institucije jemljejo pravico odločanja o vlogi in pomenu zgodovine kot šolskega predmeta v predmetnikih slovenskih šol.

Zborovanja slovenskih zgodovinarjev so vedno pomenila največji zbor tudi vseh tistih, ki poučujemo zgodovino v šoli. In prav je tako. So edini prostor, kjer se srečujemo učitelji, ki poučujemo v osnovnih, poklicnih, tehniških šolah, v gimnazijah ali na fakultetah. A prave pozornosti našim problemom zborovanja niso posvetila nikoli. Mogoče so izjema nekatere razprave ob uvajanju usmerjenega izobraževanja in nastop profesorja dr. Petra Vodopivca v Murski Soboti leta 1990, ki je sprožil vsebinsko prenovo našega pouka in do danes dogradil nov koncept zgodovine v šoli. Res je, da vsi učitelji potrebujemo strokovne teme kot najpomembnejše dopolnilo pri svojem delu, a v zadnjem desetletju smo (ob zadregah pri odpiranju številnih »neodkritih« tem in vprašanj v javnosti) tudi tu pogosto ostajali praznih rok, čeprav v šoli vsak »zakaj« naših dijakov in učencev zahteva tudi svoj »zato«.